

Katowice, dnia 20 maja 2019 r.

dr hab. prof. UŚ. Krystian Markiewicz

Katedra Postępowania Cywilnego

Wydział Prawa i Administracji

Uniwersytet Śląski

Recenzja rozprawy doktorskiej

Pana Arkadiusza Sadzy „Wpływ decyzji Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej”

I. Wybór tematu naukowego (tematu rozprawy)

Temat rozprawy Pana magistra Arkadiusza Sadzy został wybrany prawidłowo. Daje on podstawę do przeprowadzenia badań naukowych oraz pozwala na rozważenie szeregu istotnych pod względem naukowym i praktycznym problemów, pozwalających wykazać się ogólną wiedzą teoretyczną.

Problematyka **Wpływu decyzji administracyjnych, w tym Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej** cały czas wywołuje dyskusje, co dostrzega Doktorant. Na gruncie aktualnego stanu prawnego brakuje opracowania monograficznego na temat zagadnienia będącego przedmiotem niniejszego opracowania. Dotyczyły one innych zagadnień procesowych, wskazać tu warto pracę A. Jakubeckiego, *Postępowanie zabezpieczające w sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej*, Zakamycze 2000 oraz P. Grzegorzycy, *Jurysdykcja krajowa w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej*, Warszawa 2007. W sposób naturalny zachęca to do prowadzenia badań i dyskusji naukowych, co potwierdzone zostało w opracowaniu Doktoranta. Doniosłość szerszego zagadnienia wpływu decyzji administracyjnych na

postępowania cywilne, jest znacząca. Tym samym należy uznać, że dobór tematu jest prawidłowy z teoretycznego, ale i praktycznego punktu widzenia. Potwierdzeniem tego ostatniego są liczne wypowiedzi judykatury.

II. Cel rozprawy (i jego realizacja). Treść rozprawy. Warsztat naukowy, język rozprawy. Struktura pracy.

1. Jak pisze Doktorant we „Wstępie”, dwoma podstawowymi przyczynami podjęcia się analizy tematu pracy są udzielenie odpowiedzi na tytułowe pytania wpływu decyzji Urzędu patentowego na postępowanie cywilne oraz wyjaśnienie narastających w nauce i praktyce wątpliwości w funkcjonowaniu tej instytucji. Wszystkie ważne zagadnienia dotyczące wzajemnego oddziaływania decyzji administracyjnej na postępowanie cywilne zostały przedstawione, dając całościowy obraz funkcjonowania instytucji. Analiza problematyki wpływu decyzji Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej opierała się nie tylko na gruntowne zebranej wypowiedzi polskiej doktryny i orzecznictwa, ale i była ona konfrontowana z wybranymi wynikami badań komparatystycznych.

Autor co wynika z tematu pracy zawęził badanie do jednej kategorii decyzji administracyjnych i do jednego rodzaju postępowania cywilnego. Takie ograniczenie nie umniejsza wartości pracy i możliwości całościowej analizy tytułowego zagadnienia. Pozwala bowiem na czynienie szerszych rozważań co do wpływu innych postępowań administracyjnych na postępowania cywilne.

Wskazane wyżej cele pracy zostały zrealizowane. Autor omówił bowiem w zasadzie wszystkie istotne zagadnienia procesowe przedmiotowej instytucji. Odnosiły się one do styku materii postępowania cywilnego i administracyjnego, co niewątpliwie zawsze stanowi utrudnienie dla przedstawicieli odpowiednio nauki postępowania cywilnego i administracyjnego.

2. Pierwszy rozdział dotyczy zagadnienia drogi sądowej w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej oraz działalności Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej

Polskiej (dalej też jako: „Urząd” lub „Urząd Patentowy”). Autor w tej początkowej części pracy wyjaśnia zarówno kwestie terminologiczne, jak i status Urzędu. Ciekawe uwagi dotyczą klasyfikowania postępowań przed Urzędem Patentowym i charakteru prawnego decyzji w nich wydawanych oraz ich podziału. Autor porównując regulacje z art. 284 pkt 1-2, 7-10 ustawy Prawo własności przemysłowej z art. 189 k.p.c., stoi na trafnym stanowisku, że te pierwsze nie stanowią regulacji szczególnych wobec uregulowania kodeksowego. Przyjmuje bowiem, że nie występuje tutaj przynajmniej częściowo wspólny zakres zastosowania (s. 51-52). Jest też zdania, że Urząd Patentowy w odróżnieniu od Prezesa Urzędu powinien być traktowany nie tylko jako zorganizowany zespół osób, ale samodzielny quasi – sądowy organ administracji publicznej (s. 63-67). Pewien niedosyt dotyczy rozważań odnośnie do przypisywania charakteru prawnego (konstytutywne lub deklaratywne) decyzjom wydawanym przez Urząd, szczególnie dotyczący to decyzji podejmowanych w tzw. innych postępowaniach.

Rozdział II zatytułowany jest: „Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym”. Autor rozważania rozpoczyna od uzasadnienia wyboru prejudycjalności, jako jednej z relacji między dwoma postępowaniami (cywilnym i administracyjnym). W dalszej części wyjaśnia istotę prejudycjalności. Po uwagach ogólnoteoretycznych skupia się na rozważaniu kwestii prejudycjalnych w postępowaniu cywilnym. Trafnie przyjmuje, że od rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej powinno zależeć rozstrzygnięcie sprawy cywilnej w ogóle, a nie rozstrzygnięcie w określonym kierunku (s. 140). Przyjmuje że pojęciem prejudycjalności należy obejmować sytuacje, w których rozstrzygnięcie kwestii prejudycjalnej mogłoby chociaż potencjalnie przybierać postać wydanego w odrębnej sprawie orzeczenia lub decyzji (s. 145). Nie budzi też wątpliwości teza, że o kwestii prejudycjalnej można mówić niezależnie od tego, czy inne postępowanie już się toczy (s. 147). Kolejnym zagadnieniem podejmowanym w tym rozdziale jest zestawienie ze sobą prejudycjalności i samodzielności jurysdykcyjnej sądu w postępowaniu cywilnym. Odwołuje się do regulacji konstytucyjnych i kodeksowych trafnie zauważa Doktorant, że samodzielność jurysdykcyjna nie ma charakteru absolutnego. Pewien niedosyt związany jest z analizą rozważań co do prejudycjalności

w kontekście podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, co związane jest z nieco uproszczonym przedstawieniem teoretycznego zagadnienia odróżnienia faktów i prawa.

Rozważania dotyczące związania sądu cywilnego decyzją Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej zostały zawarte w rozdziale III. Autor rozpoczyna od ogólnej analizy związania sądu cywilnego decyzją administracyjną. Ostatecznie przychyliła się do poglądu, że związanie sądu decyzją administracyjną jest równoznaczne ze związaniem stanem prawnym będącego wynikiem podjęcia decyzji (s. 198), ale nie ustaleniami faktycznymi będącymi podstawą decyzji (s. 201-202). Jako niekwestionowany uznaje pogląd o związaniu sądu cywilnego konstytutywnymi decyzjami Urzędu. Szersze rozważania dotyczą decyzji o charakterze deklaratywnym. Decyzje te w sprawach cywilnych objęte są domniemaniem z art. 244 § 1 k.p.c. Kolejnym poruszonym problemem jest badanie w związku z kwestią prejudycjalną problemu niedopuszczalności drogi sądowej we fragmencie sprawy cywilnej. Dotyczy to pewnego fragmentu sprawy nie skutkujących w ogóle niedopuszczalnością drogi sądowej, które nakazywałyby odrzucenie pozwu (s. 224). Przesądzenie przez Autora, że każda decyzja (konstytutywna i deklaratywna) wiąże sąd cywilny, kazało postawić pytanie o zakres związania. W zakresie związania sądu decyzją wydaną w postępowaniu zgłoszeniowym lub rejestrowym przekonująco uzasadnia, że takiego związania nie ma w postępowaniu o naruszeniu praw osoby trzeciej (s. 238). Ciekawe uwagi dotyczą problematyki wadliwości decyzji Urzędu w zestawieniu z problematyką związania nimi sądu cywilnego. Autor opowiada się za zastąpieniem "nienormatywnej" grupy czynności bezwzględnie nieważnych, czynnościami nieistniejącymi. Wydaje się, że w tym zakresie należałoby się pokusić o szersze rozważania, poczynienia dystynkcji między obiema grupami. Zabrakło także szerszych rozważań, jakie to wadliwości w konkretnych decyzjach Urzędu Patentowego decydowały o ich nieistnieniu i dlaczego. Pogłębienia wymagają także kwestie dotyczące sposobu ich stwierdzenia, co w nauce, ale także i orzecznictwie wywołuje coraz szerszą dyskusję (zob. post. SN z 26.7.2017 r., III CZ 25/17, OSNC 2018 Nr 4, poz. 45) Daleki jestem od stwierdzenia, że problematyka aktów nieistniejących jest przede wszystkim zagadnieniem stricte

administracyjnoprawnym (s. 264). Mamy bogatą literaturę teoretycznoprawną oraz szerokie rozważania poczynione na gruncie postępowania cywilnego.

Ostatni merytoryczny rozdział dotyczy zawieszenia postępowania cywilnego ze względu na zależność rozstrzygnięcia od decyzji Urzędu Patentowego RP. Ogólne rozważania dotyczące zawieszania postępowania zestawia Autor z koncepcją spoczywania procesu. Autor wstępnie stoi na stanowisku, że zawieszenie postępowania w omawianym przypadku raz będzie fakultatywne, innym razem obligatoryjne. Ostatecznie dochodzi jednak do wniosku, że zależność z art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. może obejmować tylko jeden rodzaj relacji, a to gdy rozstrzygnięcie danej kwestii przez organ administracji publicznej rzutuje prejudycjalnie na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej i staje się elementem jego podstawy faktycznej (s. 283-284). Nie stawia jednak kategoriycznych wniosków omawiając zagadnienie celowości zawieszenia postępowania z uwagi na fakt, że uzależnienie kontynuowania postępowania cywilnego od rozstrzygnięcia, a wcześniej zainicjowania sprawy przez Urząd Patentowy mogłoby skutkować pozbawieniem strony możliwości dochodzenia swoich praw (s. 294-295). Kolejno omawia rodzaje spraw z zakresu prawa własności przemysłowej w kontekście zależności rozstrzygnięć w ich zapadłych na postępowanie cywilne. Jest zdania, że podstawa prawna zawieszenia lub jego przyczyna powinna być wskazana w sentencji postanowienia. Nie uważam tego poglądu za trafny, szczególnie jeśli postanowienie jest wydawane na posiedzeniu niejawnym. Szerszego uzasadnienia wymagałoby przyjmowane stanowisko, że sąd umarzając postępowanie powinien zbadać czy zachodziły podstawy zwieszenia (s. 330). W rozdziale tym szerzej przedstawiono regulacje innych państw, które zmierzają do zwiększenia efektywności postępowań w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej. To między innymi ich analiza skłoniła Autora do wniosku de lege ferenda, że wyższy stopień efektywności postępowania w tych sprawach można osiągnąć poprzez przyznanie szerszych uprawnień sądom, w tym ew. specjalizujących się w orzekaniu w tego typu sprawach.

W „Zakończeniu” Autor podsumowuje i zestawia najważniejsze wcześniej wysnute wnioski.

Z oczywistych względów nie sposób jest ustosunkować się do wszystkich kwestii poruszonych przez Autora w rozprawie. W ramach niniejszej recenzji starałem się zwrócić Doktorantowi uwagę przynajmniej na te zagadnienia, które warto byłoby rozszerzyć w rozważaniach lub pogłębić wywody.

Mimo niewielkich uwag krytycznych, także polemicznych, analiza treści rozprawy doktorskiej uprawnia do stwierdzenia, że mamy do czynienia z wywozem przemyślanym, prowadzonym na wysokim poziomie naukowym.

3. Warsztat naukowy Doktoranta jest dobry. Autor wykorzystał w znacznym stopniu literaturę nie tylko *stricte* odnoszącą się do tematu pracy, ale innych zagadnień z nią powiązanych. Zabrakło jednak sięgnięcia w szerszym stopniu do teoretycznych rozwiązań. Niewątpliwie wzbogaciły by warsztat Doktoranta takie prace jak komentarz do Konstytucji RP pod red. M. Safjana i L. Boska, podręcznik K. Korzana, Postępowanie nieprocesowe, Warszawa 2004, czy bogata literatura polska i europejska na temat orzeczeń nieistniejących). Doktorant wykazał się znajomością ogólnych zagadnień procesowych z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego. W zasadzie w niewielkim w zakresie wykorzystana została literatura innych państw. Literatura jest prawidłowo powoływana. Te same pozytywne uwagi odnoszą się do szeroko powoływanego orzecznictwa.

4. Recenzowana rozprawa doktorska została napisana poprawną polszczyzną. Na pozytywną ocenę zasługuje nienaganny styl i dbałość w posługiwaniu się językiem prawniczym. Wywód jest klarowny i zrozumiały. Doktorant w konsekwentny sposób formułował stanowiska, przedstawiał poglądy doktryny, judykatury i je wzajemnie konfrontował.

5. W pracy wykorzystano różne metody badawcze. Doktorant korzystał z metody formalno-dogmatycznej, historycznej i niewielkim stopniu prawnoporównawczej. Prawidłowe stosowanie wskazanych metod badawczych pozwoliło na zrealizowanie celów, które Autor postawił sobie na początku rozprawy.

6. Doktorant podzielił rozprawę doktorską, obejmującą łącznie 371 strony, na cztery rozdziały oraz dodatkowo wyodrębnił „Wstęp” i „Zakończenie”. Zastosowany

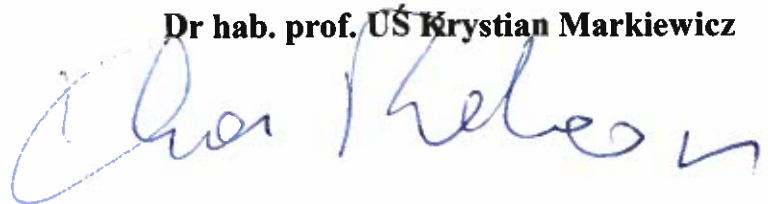
przez Doktoranta podział pracy jest prawidłowy i pozwolił na klarowne przedstawienie wszystkich ważnych zagadnień dotyczących tytułowego zagadnienia.

III. Konkluzja

Rozprawę doktorską Pana magistra Arkadiusza Sadzy należy ocenić wysoko. Uważam, że jest to praca dobra, a przy tym wartościowa i dojrzała pod względem naukowym. W moim przekonaniu praca będzie miała także duży walor praktyczny.

Uważam, że przedłożona mi do recenzji rozprawa doktorska Pana magistra Arkadiusza Sadzy stanowi oryginalne rozwiązanie określonego w niej problemu naukowego. Spełnione zostały przeto wymagania stawiane rozprawom doktorskim, określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 ze zm.) i jako taka może stanowić podstawę do dalszego procedowania w przewodzie doktorskim Arkadiusza Sadzy.

Dr hab. prof. UŚ Krystian Markiewicz

Katowice, dnia 20 maja 2019 r.

dr hab. prof. UŚ. Krystian Markiewicz

Katedra Postępowania Cywilnego

Wydział Prawa i Administracji

Uniwersytet Śląski

Recenzja rozprawy doktorskiej

Pana Arkadiusza Sadzy „Wpływ decyzji Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej”

I. Wybór tematu naukowego (tematu rozprawy)

Temat rozprawy Pana magistra Arkadiusza Sadzy został wybrany prawidłowo. Daje on podstawę do przeprowadzenia badań naukowych oraz pozwala na rozważenie szeregu istotnych pod względem naukowym i praktycznym problemów, pozwalających wykazać się ogólną wiedzą teoretyczną.

Problematyka **Wpływu decyzji administracyjnych, w tym Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej** cały czas wywołuje dyskusje, co dostrzega Doktorant. Na gruncie aktualnego stanu prawnego brakuje opracowania monograficznego na temat zagadnienia będącego przedmiotem niniejszego opracowania. Dotyczyły one innych zagadnień procesowych, wskazać tu warto pracę A. Jakubeckiego, *Postępowanie zabezpieczające w sprawach z zakresu prawa własności intelektualnej*, Zakamycze 2000 oraz P. Grzegorzycy, *Jurysdykcja krajowa w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej*, Warszawa 2007. W sposób naturalny zachęca to do prowadzenia badań i dyskusji naukowych, co potwierdzone zostało w opracowaniu Doktoranta. Doniosłość szerszego zagadnienia wpływu decyzji administracyjnych na

postępowania cywilne, jest znacząca. Tym samym należy uznać, że dobór tematu jest prawidłowy z teoretycznego, ale i praktycznego punktu widzenia. Potwierdzeniem tego ostatniego są liczne wypowiedzi judykatury.

II. Cel rozprawy (i jego realizacja). Treść rozprawy. Warsztat naukowy, język rozprawy. Struktura pracy.

1. Jak pisze Doktorant we „Wstępie”, dwoma podstawowymi przyczynami podjęcia się analizy tematu pracy są udzielenie odpowiedzi na tytułowe pytania wpływu decyzji Urzędu patentowego na postępowanie cywilne oraz wyjaśnienie narastających w nauce i praktyce wątpliwości w funkcjonowaniu tej instytucji. Wszystkie ważne zagadnienia dotyczące wzajemnego oddziaływania decyzji administracyjnej na postępowanie cywilne zostały przedstawione, dając całościowy obraz funkcjonowania instytucji. Analiza problematyki wpływu decyzji Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej na postępowanie cywilne w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej opierała się nie tylko na gruntowne zebranej wypowiedzi polskiej doktryny i orzecznictwa, ale i była ona konfrontowana z wybranymi wynikami badań komparatystycznych.

Autor co wynika z tematu pracy zawęził badanie do jednej kategorii decyzji administracyjnych i do jednego rodzaju postępowania cywilnego. Takie ograniczenie nie umniejsza wartości pracy i możliwości całościowej analizy tytułowego zagadnienia. Pozwala bowiem na czynienie szerszych rozważań co do wpływu innych postępowań administracyjnych na postępowania cywilne.

Wskazane wyżej cele pracy zostały zrealizowane. Autor omówił bowiem w zasadzie wszystkie istotne zagadnienia procesowe przedmiotowej instytucji. Odnosiły się one do styku materii postępowania cywilnego i administracyjnego, co niewątpliwie zawsze stanowi utrudnienie dla przedstawicieli odpowiednio nauki postępowania cywilnego i administracyjnego.

2. Pierwszy rozdział dotyczy zagadnienia drogi sądowej w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej oraz działalności Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej

Polskiej (dalej też jako: „Urząd” lub „Urząd Patentowy”). Autor w tej początkowej części pracy wyjaśnia zarówno kwestie terminologiczne, jak i status Urzędu. Ciekawe uwagi dotyczą klasyfikowania postępowań przed Urzędem Patentowym i charakteru prawnego decyzji w nich wydawanych oraz ich podziału. Autor porównując regulacje z art. 284 pkt 1-2, 7-10 ustawy Prawo własności przemysłowej z art. 189 k.p.c., stoi na trafnym stanowisku, że te pierwsze nie stanowią regulacji szczególnych wobec uregulowania kodeksowego. Przyjmuje bowiem, że nie występuje tutaj przynajmniej częściowo wspólny zakres zastosowania (s. 51-52). Jest też zdania, że Urząd Patentowy w odróżnieniu od Prezesa Urzędu powinien być traktowany nie tylko jako zorganizowany zespół osób, ale samodzielny quasi – sądowy organ administracji publicznej (s. 63-67). Pewien niedosyt dotyczy rozważań odnośnie do przypisywania charakteru prawnego (konstytutywne lub deklaratywne) decyzjom wydawanym przez Urząd, szczególnie dotyczący to decyzji podejmowanych w tzw. innych postępowaniach.

Rozdział II zatytułowany jest: „Prejudycjalność w postępowaniu cywilnym”. Autor rozważania rozpoczyna od uzasadnienia wyboru prejudycjalności, jako jednej z relacji między dwoma postępowaniami (cywilnym i administracyjnym). W dalszej części wyjaśnia istotę prejudycjalności. Po uwagach ogólnoteoretycznych skupia się na rozważaniu kwestii prejudycjalnych w postępowaniu cywilnym. Trafnie przyjmuje, że od rozstrzygnięcia kwestii prejudycjalnej powinno zależeć rozstrzygnięcie sprawy cywilnej w ogóle, a nie rozstrzygnięcie w określonym kierunku (s. 140). Przyjmuje że pojęciem prejudycjalności należy obejmować sytuacje, w których rozstrzygnięcie kwestii prejudycjalnej mogłoby chociaż potencjalnie przybierać postać wydanego w odrębnej sprawie orzeczenia lub decyzji (s. 145). Nie budzi też wątpliwości teza, że o kwestii prejudycjalnej można mówić niezależnie od tego, czy inne postępowanie już się toczy (s. 147). Kolejnym zagadnieniem podejmowanym w tym rozdziale jest zestawienie ze sobą prejudycjalności i samodzielności jurysdykcyjnej sądu w postępowaniu cywilnym. Odwołuje się do regulacji konstytucyjnych i kodeksowych trafnie zauważa Doktorant, że samodzielność jurysdykcyjna nie ma charakteru absolutnego. Pewien niedosyt związany jest z analizą rozważań co do prejudycjalności

w kontekście podstawy faktycznej i prawnej rozstrzygnięcia, co związane jest z nieco uproszczonym przedstawieniem teoretycznego zagadnienia odróżnienia faktów i prawa.

Rozważania dotyczące związania sądu cywilnego decyzją Urzędu Patentowego Rzeczypospolitej Polskiej zostały zawarte w rozdziale III. Autor rozpoczyna od ogólnej analizy związania sądu cywilnego decyzją administracyjną. Ostatecznie przychyła się do poglądu, że związanie sądu decyzją administracyjną jest równoznaczne ze związaniem stanem prawnym będącego wynikiem podjęcia decyzji (s. 198), ale nie ustaleniami faktycznymi będącymi podstawą decyzji (s. 201-202). Jako niekwestionowany uznaje pogląd o związaniu sądu cywilnego konstytutywnymi decyzjami Urzędu. Szersze rozważania dotyczą decyzji o charakterze deklaratywnym. Decyzje te w sprawach cywilnych objęte są domniemaniem z art. 244 § 1 k.p.c. Kolejnym poruszonym problemem jest badanie w związku z kwestią prejudycjalną problemu niedopuszczalności drogi sądowej we fragmencie sprawy cywilnej. Dotyczy to pewnego fragmentu sprawy nie skutkujących w ogóle niedopuszczalnością drogi sądowej, które nakazywałyby odrzucenie pozwu (s. 224). Przesądzenie przez Autora, że każda decyzja (konstytutywna i deklaratywna) wiąże sąd cywilny, kazało postawić pytanie o zakres związania. W zakresie związania sądu decyzją wydaną w postępowaniu zgłoszeniowym lub rejestrowym przekonująco uzasadnia, że takiego związania nie ma w postępowaniu o naruszeniu praw osoby trzeciej (s. 238). Ciekawe uwagi dotyczą problematyki wadliwości decyzji Urzędu w zestawieniu z problematyką związania nimi sądu cywilnego. Autor opowiada się za zastąpieniem "nienormatywnej" grupy czynności bezwzględnie nieważnych, czynnościami nieistniejącymi. Wydaje się, że w tym zakresie należałoby się pokusić o szersze rozważania, poczynienia dystynkcji między obiema grupami. Zabrakło także szerszych rozważań, jakie to wadliwości w konkretnych decyzjach Urzędu Patentowego decydowały o ich nieistnieniu i dlaczego. Poglębienia wymagają także kwestie dotyczące sposobu ich stwierdzenia, co w nauce, ale także i orzecznictwie wywołuje coraz szerszą dyskusję (zob. post. SN z 26.7.2017 r., III CZ 25/17, OSNC 2018 Nr 4, poz. 45) Daleki jestem od stwierdzenia, że problematyka aktów nieistniejących jest przede wszystkim zagadnieniem stricte

administracyjnoprawnym (s. 264). Mamy bogatą literaturę teoretycznoprawną oraz szerokie rozważania poczynione na gruncie postępowania cywilnego.

Ostatni merytoryczny rozdział dotyczy zawieszenia postępowania cywilnego ze względu na zależność rozstrzygnięcia od decyzji Urzędu Patentowego RP. Ogólne rozważania dotyczące zawieszania postępowania zestawia Autor z koncepcją spoczywania procesu. Autor wstępnie stoi na stanowisku, że zawieszenie postępowania w omawianym przypadku raz będzie fakultatywne, innym razem obligatoryjne. Ostatecznie dochodzi jednak do wniosku, że zależność z art. 177 § 1 pkt 3 k.p.c. może obejmować tylko jeden rodzaj relacji, a to gdy rozstrzygnięcie danej kwestii przez organ administracji publicznej rzutuje prejudycjalnie na rozstrzygnięcie sprawy cywilnej i staje się elementem jego podstawy faktycznej (s. 283-284). Nie stawia jednak kategoriycznych wniosków omawiając zagadnienie celowości zawieszenia postępowania z uwagi na fakt, że uzależnienie kontynuowania postępowania cywilnego od rozstrzygnięcia, a wcześniej zainicjowania sprawy przez Urząd Patentowy mogłoby skutkować pozbawieniem strony możliwości dochodzenia swoich praw (s. 294-295). Kolejno omawia rodzaje spraw z zakresu prawa własności przemysłowej w kontekście zależności rozstrzygnięć w ich zapadłych na postępowanie cywilne. Jest zdania, że podstawa prawna zawieszenia lub jego przyczyna powinna być wskazana w sentencji postanowienia. Nie uważam tego poglądu za trafny, szczególnie jeśli postanowienie jest wydawane na posiedzeniu niejawnym. Szerszego uzasadnienia wymagałoby przyjmowane stanowisko, że sąd umarzając postępowanie powinien zbadać czy zachodziły podstawy zwieszenia (s. 330). W rozdziale tym szerzej przedstawiono regulacje innych państw, które zmierzają do zwiększenia efektywności postępowań w sprawach z zakresu prawa własności przemysłowej. To między innymi ich analiza skłoniła Autora do wniosku *de lege ferenda*, że wyższy stopień efektywności postępowania w tych sprawach można osiągnąć poprzez przyznanie szerszych uprawnień sądom, w tym ew. specjalizujących się w orzekaniu w tego typu sprawach.

W „Zakończeniu” Autor podsumowuje i zestawia najważniejsze wcześniej wysnute wnioski.

Z oczywistych względów nie sposób jest ustosunkować się do wszystkich kwestii poruszonych przez Autora w rozprawie. W ramach niniejszej recenzji starałem się zwrócić Doktorantowi uwagę przynajmniej na te zagadnienia, które warto byłoby rozszerzyć w rozważaniach lub pogłębić wywody.

Mimo niewielkich uwag krytycznych, także polemicznych, analiza treści rozprawy doktorskiej uprawnia do stwierdzenia, że mamy do czynienia z wywodem przemyślanym, prowadzonym na wysokim poziomie naukowym.

3. Warsztat naukowy Doktoranta jest dobry. Autor wykorzystał w znacznym stopniu literaturę nie tylko *stricto* odnoszącą się do tematu pracy, ale innych zagadnień z nią powiązanych. Zabrakło jednak sięgnięcia w szerszym stopniu do teoretycznych rozwiązań. Niewątpliwie wzbogaciły by warsztat Doktoranta takie prace jak komentarz do Konstytucji RP pod red. M. Safjana i L. Boska, podręcznik K. Korzana, Postępowanie nieprocesowe, Warszawa 2004, czy bogata literatura polska i europejska na temat orzeczeń nieistniejących). Doktorant wykazał się znajomością ogólnych zagadnień procesowych z zakresu prawa cywilnego i administracyjnego. W zasadzie w niewielkim w zakresie wykorzystana została literatura innych państw. Literatura jest prawidłowo powoływana. Te same pozytywne uwagi odnoszą się do szeroko powoływanego orzecznictwa.

4. Recenzowana rozprawa doktorska została napisana poprawną polszczyzną. Na pozytywną ocenę zasługuje nienaganny styl i dbałość w posługiwaniu się językiem prawniczym. Wywód jest klarowny i zrozumiały. Doktorant w konsekwentny sposób formułował stanowiska, przedstawiał poglądy doktryny, judykatury i je wzajemnie konfrontował.

5. W pracy wykorzystano różne metody badawcze. Doktorant korzystał z metody formalno-dogmatycznej, historycznej i niewielkim stopniu prawnoporównawczej. Prawidłowe stosowanie wskazanych metod badawczych pozwoliło na zrealizowanie celów, które Autor postawił sobie na początku rozprawy.

6. Doktorant podzielił rozprawę doktorską, obejmującą łącznie 371 strony, na cztery rozdziały oraz dodatkowo wyodrębnił „Wstęp” i „Zakończenie”. Zastosowany

przez Doktoranta podział pracy jest prawidłowy i pozwolił na klarowne przedstawienie wszystkich ważnych zagadnień dotyczących tytułowego zagadnienia.

III. Konkluzja

Rozprawę doktorską Pana magistra Arkadiusza Sadzy należy ocenić wysoko. Uważam, że jest to praca dobra, a przy tym wartościowa i dojrzała pod względem naukowym. W moim przekonaniu praca będzie miała także duży walor praktyczny.

Uważam, że przedłożona mi do recenzji rozprawa doktorska Pana magistra Arkadiusza Sadzy stanowi oryginalne rozwiązanie określonego w niej problemu naukowego. Spełnione zostały przeto wymagania stawiane rozprawom doktorskim, określone w art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stopniach i tytule w zakresie sztuki (Dz.U. z 2003 r., Nr 65, poz. 595 ze zm.) i jako taka może stanowić podstawę do dalszego procedowania w przewodzie doktorskim Arkadiusza Sadzy.

Dr hab. prof. UŚ Krystian Markiewicz

